

НОВИНИ З УКРАЇНИ

ПОСЛАННЯ ЧЛЕНА КВОРУМУ СІМДЕСЯТНИКІВ

Каміння спотикання і “каміння живе”

Різдво—час робити подарунки Господу. Але частіше Він дарує їх нам, причому не тільки в ці дні, але і протягом всього нашого життя.

Цього року на квітневій генеральній конференції Господь через Свого пророка і провидця Рассела М. Нельсона проголосив, що в Росії Він побудує Свій Дім. Батько хоче відкрити отвори небесні, щоб благословити Своїх дітей на наших землях. Щоб це здійснити, всім нам треба підготуватися, змінившись на краще.

У ці Різдвяні дні ми за традицією підводимо підсумки року. Робота над собою, вдосконалення характеру, формування гідної поведінки, вироблення хороших звичок, звернення до істинних цінностей—важливі завдання для членів Церкви. Ми знаємо, аби побудувати Дім Господній використовуються найкращі матеріали, до них докладаються зусилля висококласних архітекторів і будівельників. Вдосконалюючись, нам треба стати “камінням живим”, яке Бог візьме для побудови Свого Дому. На шляху змін до того, щоб стати добротним будівельним матеріалом, ми можемо натрапити на “каміння спотикання”. Хотів би нагадати лише про одне із них—це особисті фінанси. Погодьтеся, вони можуть стати і благом, і “камінням спотикання” для нашого духовного зростання.

Господь проголосив нам: “І Моя мета—забезпечити Моїх святих, бо все є Моїм” (УЗ 104:15). Це обіцяння Господа дає нам надію і спроможність забезпечувати всім необхідним і себе, і членів родини, проте, треба

пам’ятати, якщо ми виконуємо те, що Він заповідає, то отримуємо благословення, але, коли цього не робимо, ми позбавлені Його обіцяння.

Сплата десятини—дуже важлива заповідь, яку старійшина Даллін Х. Оукс охарактеризував як “перевірку пріоритетів” (“Центр уваги і пріоритети”, *Ліягона*, липень 2001 р.). Демонструючи у дії свої правильно побудовані плани Богові, засновані на евангелії, ми відкриваємо для Нього більш широкі можливості благословити нас. Який камінь спотикання може зустрітися нам тут? Є багато приводів не платити десятину, і, якщо людина не слідує цьому закону, її духовне зростання уповільнюється, крім того, це позбавляє її багатьох матеріальних і духовних благословень, якими вона могла б насолоджуватися.

Прагніть того, щоб платити повну десятину Богу в першу чергу, а не з тієї суми, що залишилась після сплати невідкладних потреб. У цьому перевірка нашої віри.

Господь встановив **закон посту і пожертвувань від посту**, щоб благословити Свій народ, і приготував шлях служіння нужденним (див. Ісаїя 58:6–12). Коли члени Церкви

Різдво—час робити подарунки Господу. Але частіше Він дарує їх нам, причому не тільки в ці дні, але і протягом всього нашого життя.

Старійшина
Олександр Драчов,
територіальний
сімдесятник

постяться, їх просять віддавати Церкві пожертвування від посту, що дорівнює вартості їжі, яку вони б з’їли. Господь радить нам бути щедрими. Серед благословень, пов’язаних із законом посту, можна назвати близькість до Господа, зростаючу духовну силу, зміцнення матеріального добробуту і прагнення служити. У Священних Писаннях про заповідь служити людям згадується неодноразово: “Бо не переведеться убогий з-посеред Краю, тому я накажу тобі, говорячи: Конче відкривай руку свою для брата свого, і вбогого свого, і для неможливого свого в Краї своїм” (Повторення закону 15:11). Пост і пожертвування від посту—один із способів виявити турботу про бідних і нужденних.

Чесність—непопулярна риса характеру у світі в наші дні. Але пам’ятайте, будь-яка омана у фінансовій сфері може стати камінням спотикання для відкриття отворів небесних. Хтось, на жаль, обирає цей тернистий шлях, дозволяючи собі минати закони своєї країни і закони евангелії, знаходячи цьому виправдання. Люди купують водійські права, дипломи, можливість не служити в армії, здавати іспити, працевлаштуватися... Але ми, члени Церкви, для того, щоб стати “камінням живим”, повинні бути чесними.

Якщо ви зробили щось подібне, будь ласка, не відкладаючи, зустріньтесь з вашим єпископом, щоб він допоміг вам покаятися і знову отримати рекомендацію для відвідування храму. Люди схильні вважати, що

ніхто ніколи не дізнається про оману, але Бог знає все.

Уникайте кредитів і боргів.

Старійшина Джозеф Б. Віртлін попереджав нас: “Пам’ятайте: борг—це різновид залежності. Це фінансовий терміт. Коли ми купуємо речі в кредит, вони створюють лише ілюзію багатства. Нам здається, що ми володіємо речами, але насправді—речі володіють нами. Деякі борги, наприклад, на скромний будинок, витрати на освіту... можуть бути виправданими. Але ми ніколи не повинні потрапляти у фінансову залежність, беручи споживчий борг, спочатку ретельно не розрахувавши витрати” (“Земні борги, небесні борги”, *Ліягона*, травень 2004 р.) Уникайте всіляких фінансових пасток, які дають можливість отримати “легкі гроші”.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Великим випробуванням цього життя є **послух**” (“Послух приносить благословення”, *Ліягона*, травень 2013 р.) “І в цьому ми випробуємо їх, щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм” (Авраам 3:25). Чи ми готові бути слухняними? Храм, якого ми так чекаємо, праведне суспільство, в якому ми хочемо жити, знання, якого ми так шукаємо, відповіді, які ми прагнемо отримати, сила, яку ми хочемо набути, щоб подолати труднощі цього заплутаного і мінливого світу, можуть стати нашими, якщо ми підкоримося заповідям Господа. Він може створити з нас “каміння живе” для Свого чудового дому.

Не тільки в ці чудові Різдвяні дні, але кожен день, будь ласка, не забувайте, що ви—дитя нашого Небесного Батька. Він любить вас і ніколи вас не залишить в біді,

благословивши духовною і матеріальною самостійністю.

Подолання фінансового “каміння спотикання”—це доказ нашої довіри або нашої віри в силу Бога, яка може укріпити нас так, що ми зможемо триумфально подолати випробування і лихо на своєму шляху і стати подібними до Нього. Чи це не чудовий подарунок на Різдво? ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Щедрик— колядка про Різдво

Катерина Сердюк

Київський Український кіл,
Харківський приход

Коли ми думаємо про Різдво Спасителя, ми частіше уявляємо зимову морозну погоду, сніг, ялинку, гірлянди, що зовсім не вписується у слова чудової Різдвяної колядки Миколи Леонтовича

Микола Леонтович

“Щедрик”. У ній співається про весну та ластівку, про те, що у овець народжуються ягнички. Чому так?

Автор цього всесвітньо відомого твору народився в Подільській губернії в родині сільського священика 13 грудня 1877 року. Батько, який вмів грати на віолончелі, скрипці та гітарі, дав синові початкову музичну освіту, а мати навчала його народним пісням. Теорію музики та хоровий спів Микола Леонтович вивчав у духовній семінарії в Кам’янець-Подільському. Там він також опанував грою на скрипці, фортепіано та декількох духових інструментах. Працював учителем та самостійно вдосконалював свою музичну майстерність.

Вперше “Щедрик” було виконано хором Київського університету в 1916 році, а 5 жовтня 1921 року його вперше почули у США на концерті в Карнегі-холі. У 1936 році Пітер Вільзовський, американець українського походження, що працював на радіо NBC, написав англійську версію цієї колядки, яка отримала назву Carol of the Bells (Різдвяна пісня дзвіночків).

“Щедрик” шанують не тільки в Україні. Він став популярним та часто виконуваним твором по всьому світові. Його мелодія звучала у багатьох відомих фільмах та мультфільмах, наприклад, “Південний парк”, “Сімпсони”, “Гріфіни”, “Суботнього вечора у прямому ефірі”, “Гаррі Поттер”, “Один вдома”, “Дзеркало має два обличчя”, “Міцний горішок-2”, “Сімейка Адамс”.

Але головне не це. Головне—це послання, яке несе ця пісня.

Мені дуже подобаються слова старійшини Ухтдорфа, сказані про неї на Різдвяному духовному вечорі з Першим Президентством у 2015 році: “Спочатку ця пісня взагалі була не Різдвяною. Вона пішла від дуже давньої української народної пісні “Щедрик”, назва якої часто перекладається як “Щедрий”. Українські сім’ї співали цю пісню на початку нового року. У словах цієї пісні говориться про ластівку, яка залітає в дім сім’ї і передвіщає чудові й щасливі часи, що чекають на них протягом наступного року.

Мені подобаються почуття, які викликає ця історія. Мені подобається її послання надії й оптимізму.

Хіба це послання не про Різдво? Навіть коли світ може опинитися у цілковитій темряві—коли все йде шкереберть, коли наші серця переповнюють розчарування й тривога, навіть серед смутку й горя—ми співаємо про “радість світу” і що “у людях добра воля” завдяки Христу, Який прийшов, “щоб світити всім тим, хто перебуває в темряві”. (www.lds.org/broadcasts/article/christmas-devotional/2015/12/the-generous-one?lang=ukr).

Кожного разу, коли я чую “Щедрика”, мені подобається думати, що насправді Христос народився 6 квітня, і тоді текст цієї пісні повністю відповідає духу свята, оскільки в ній говориться не тільки про весну та ластівку, а також про народження ягничок. Ми вдячні Богові за музику, яка робить світ яскравішим та більш піднесеним.

Але більше за все ми вдячні за народження Агнця, Який став нашим Спасителем, Який приніс надію та весну в наше життя. ■

Старійшина та сестра Хемфріз

Різдвяна традиція: від отримання дарунків до їх дарування

Старійшина та сестра Хемфріз

Місіонери з історії Церкви у Східноєвропейській території, що живуть у Києві

У нашій родині заведено завжди ставити на свята Різдвяну ялинку. Ми, зазвичай, ходили до лісу, що розташований неподалік від нашого будинку, обирали найкращу ялинку, зрізали її та привозили додому, як правило, на коні, бо сніг був дуже глибоким. А потім наставляв час її вбирати, і до цього долучався кожний.

На верхівці ялинки була зірка, що символізувала Віфлеємську зорю, про яку розповідається в історії народження Христа у Євангелії від Матвія, коли “мудреці зі сходу”, натхненні цією зорею, подорожували до Єрусалиму та Віфлеєму, щоб принести Новонародженому свої дари. На ялинці розташовувались прикраси, що символізували дари та дар давати, а під ялинкою складалися подарунки одне одному.

Різдвяні свята—це сімейна пора. Святкування Різдва дає чудову нагоду сім’ям проводити час разом, і не тільки для вшанування народження Спасителя, а й для поновлення сімейних зв’язків, спілкування (особливо з часом, коли ми дорослішаємо та лишаємо домівку, створюючи власні сім’ї), а також для обміну дарунками. Щоб залучити молодь, ми інсценували Різдвяну історію, в якій діти грали різні ролі—Марію, Йосипа, пастухів, мудреців тощо. Іноді хтось навіть грав роль віслюка, на якому Марія в’їжджала до Віфлеєму. Новонародженого Ісуса завжди зображала якась стара лялька, це ніколи не було справжнє немовля.

У нашій родині ми завжди обмінювались дарунками вранці Різдвяного дня. Упродовж років було цікаво спостерігати за динамікою наших Різдвяних святкувань. Малі

Старійшина та
сестра Хоскісон

діти раділи в основному через отримання дарунків та нових вражень і ідей, пов'язаних з ними. А коли вони зрілішають, їм вже цікавіше вигадувати, що подарувати іншим, особливо близьким. Вони сподіваються, що їхній дарунок буде корисним та сподобається отримувачу. Коли ми стаємо значно дорослішими, ми більше цікавимося щастям інших та хочемо помножити його в їхньому житті, незалежно від того, малі вони чи старі. Ми вдячні за дарунки, які отримуємо, але ще більше ми вдячні за радість та прояви любові між членами нашої родини, яка з роками зростала.

Ми завжди готуємо чудовий Різдвяний обід з усіма “смаколиками” — зазвичай зі смаженою шинкою чи індичкою, картопляним пюре та соусом, овочевими та фруктовими салатами та десерт з відбірними пирогами і морозивом. Звичайно, це означає, що сестрі Хемфріз доводиться в першій половині дня переносити увагу з Різдвяних подарунків на приготування Різдвяного обіду. Решта дня минає за іграми, катанням на санчатах на вулиці в снігу, а ввечері всі доїдають залишки Різдвяного обіду. ■

Різдвяні спогади

Різдво — чарівна пора. Ми завжди чекаємо на якесь диво. І дуже часто дива трапляються на Різдво. Це дарунок, який ми отримуємо від Спасителя. Потім ми зберігаємо ці спогади, і вони зігрівають нас своїм теплом у похмурі й сонячні дні нашого життя.

Своїми Різдвяними спогадами поділились з нами декілька подружніх пар, які служать у Київському Українському храмі. Ймовірно, ви знайдете щось спільне з тим, що відбувалося в їхньому житті. Можливо, ви дізнаєтесь про традицію, яку захочете впровадити у своїй родині.

Сестра Хоскісон: Однією з традицій, яку я пам'ятаю, було те, що на Різдво у кожен шкарпетку завжди вкладали великий апельсин.

Коли я зростала, мої бабуся й дідусь, а також дві родини тіток, дядьків та двоюрідних братів і сестер, жили на нашій вулиці. Різдвяного ранку після відкриття подарунків ми ходили один до одного в гості. Кожного року ці візити розпочиналися з того, що моя бабуся дзвонила у великий коров'ячий дзвіночок з міді. Навіть будучи дитиною, я завжди була вдячна за цю Різдвяну традицію, коли бабуся та дідусь сповіщали про своє прибуття, приходили в кожен оселю та бажали кожному “Веселого Різдва!”

У вірші “Святвечір” говориться про дітей, які уві сні бачили “картинки цукрових слив, що танцюють в їхніх головах” — що ж, мій тато був творчим чоловіком, який любив майструвати власними руками. Часто ідеї приходили до нього пізно на Святвечір. Ми йшли спати під звуки циркулярної пили, що крутилася на нижньому поверсі в його майстерні. Вранці нам завжди було цікаво та приємно побачити, які дарунки він зробив: крісло у формі качки-гойдалки для малюка, валізу для ляльки, верстак з місцем для маленького молотка та пилки.

Брат Хаан: Різдвяна традиція для моєї дружини та мене

започаткувалась 40 років тому, коли ми приєдналися до місцевого хору, щоб готуватися та виступати з “Месією” Генделя. Зазвичай нам акомпанували члени Луїзвільського оркестру штату Кентукі. Це тривало близько 20 років, протягом яких ми співали з хором десь 10 разів. Коли цей хор розпався, ми стали брати участь у так званих виставах “підспіву”, куди можна приходити навіть без репетицій та просто підспівувати “Месію”, намагаючись співати якнайкраще. Ми робили це двічі в Елізабеттауні, Кентукі, та двічі в Колумбії, Кентукі.

Сестра Хаан: Коли я була дитиною, Святвечір завжди означав Різдвяну програму, яку в церкві готували діти. Ми вивчали напам'ять короткі вірші та пісні про Різдво. Після програми дорослі в церкві роздавали кожній дитині мішечки, всередині яких були менші мішечки з цукерками (льодяниками) та більші мішечки з апельсином чи яблуком, або горіхами. Дивовижним чином, поки ми отримували свої мішечки, вдома хтось прикрашав ялинку, а коли ми приходили туди, то насолоджувалися святковою атмосферою. Я не пам'ятаю подарунків, але від нас вимагали ще раз розказати свої вірші, а тато сидів за органом та керував у виконанні Різдвяних пісень та гімнів.

За традицією, оскільки я зростала у дуже великій родині, часто вдома

на Різдво було декілька братів та сестер, тому ми готували велику каструлю густого квасолевого супу (чилі). Ми ніколи не були впевнені, скільки членів родини “з’явиться”, тому ми завжди пекли багато хліба та готували багато чилі. Я продовжую готувати чилі, а іноді друзі, які знають про це, приходять, щоб покуштувати миску цього супу.

Тепер, коли в нас є власна родина, ми завжди на Святвечір ходимо співати Різдвяні гімни. Уільям грає на акордеоні, і ми ходимо до сімей, які знають німецьку мову, щоб заспівати Різдвяні гімни німецькою.

Потім ми вертаємось додому і відкриваємо подарунки, теж на Святвечір.

Сестра Ротай: Я пам’ятаю про зворушливу Різдвяну подію, яка трапилась 36 років тому. Я служила в Товаристві молодих жінок у нашому приході, і наш приход підготував Різдвяні коробки для різних сімей. В них була їжа, іграшки та інші речі, які приносять гарний Різдвяний настрій. За декілька днів до Різдва під час вечірнього спільного заходу Товариства молодих жінок і Товариства молодих чоловіків я розвозила молодь до будинків

Старійшина
та сестра Ротай

тих, для кого було підготовлено ці коробки. Звичайно, найціквішим для нас було поставити коробку та втекти, щоб нас не помітили!

Ми приїхали до першої родини, яка жила у квартирі. Молодь

піднесла коробку до дверей, постукала та швидко побігла до авто, щоб сховатися. Ми вирішили проїхати коло по кварталі, щоб подивитись, чи заберуть вони дарунок. Коли ми об’їхали квартал та повернулися, ми побачили через вікно молоду сім’ю, яка стояла на колінах у молитві, безсумнівно це була молитва вдячності, навіть до того, як відкрити коробку! Це була дуже тепла та зворушлива сцена, яка навчила кожного з нас про смирення, вдячність та справжню любов у Різдвяну пору. ■

“Не бійся, Я поряд!”

Анастасія Напраснікова

Івано-Франківська філія, Львівський округ

У передріздвяну пору в мене виникло велике бажання виразити свою любов до Спасителя через служіння в храмі. Я купила квитки на поїзд і, перед тим як поїхати, відчувала сильне бажання отримати благословення священства. Старійшини Кук і Мангум молилися про те, щоб моя поїздка була безпечною.

Моему щастю не було меж, і, хоча я мала провести в дорозі 13 годин, мене це не турбувало. Я думала тільки про те, що їду слухати Господа та Його дітям.

Проте мої радісні емоції зникли, коли з’ясувалось, що поряд зі мною в поїзді їде компанія п’яних людей. Вони сварилися, лихословили, гомоніли, вживали алкоголь та говорили образливі слова мені та іншим пасажиром. Я засмутилася.

У серці я молилася, щоб неприємна ситуація якось вирішилася, але

попутники ставали все агресивнішими та навіть почали погрожувати мені. І хоча мені було страшно зайвий раз проходити повз цю компанію, я наважилася це зробити і попрямувала до начальника поїзду. Він уважно вислухав мене і сказав, що переведе мене на інше безпечне місце. Він пішов зі мною та навіть допоміг перенести мої речі на нове місце!

Залишившись нарешті самою в безпечному місці, я розслабилася, і сльози вдячності покотилися по щоках. Я зрозуміла, що весь цей час Господь був зі мною, і Святий Дух підтримував мене. Мені здавалося в той момент, що я чую слова Господа, що лунають до мене: “Не бійся, Я поряд! Завдяки твоїй вірі та благословенню священства, ти в безпеці. А через декілька годин ти увійдеш в Мій дім”.

Я заснула. Заключна частина моєї подорожі закінчилася спокійно,

Старійшина
та сестра Хаан

незважаючи на сильний сніг та слизькі доріжки. Здавалося, що ангели були поряд зі мною.

О сьомій ранку я була біля храму. Мене переповнювало щастя. Я служила напередодні Різдва, і це був один з найкращих моментів

у моєму житті. Вірю, що моя віра і служіння в храмі були гарним подарунком Господу від мене в тому році.

Друзі, давайте частіше служити в храмі, адже у Господа багато щедрих благословень для всіх нас. ■

Дарунок ношої віри

Тетяна Богдан

Київський Український кіл, Печерський приход

Передріздвяна пора—це час служити з подвійною силою, тому ми з чоловіком намагаємося принести Господу дарунок нашої віри. Він полягає в тому, що ми з Павлом відвідуємо тих, хто потребує допомоги, став менш активним у Церкві. І кожен раз мені здається, що благословення після таких відвідувань перш за все отримуємо ми. Ті почуття, що нас охоплюють, дають особливе натхнення служити ще й ще, і наповнюють піднесеним, радісним настроєм. У нас завжди лишається враження, ніби це ми, а не ті, кого ми відвідали, отримали дарунок.

Я би хотіла поділитися однією Різдвяною історією. Це сталося декілька років тому. Перебравши в пам'яті прізвища членів Церкви, ми не змогли зупинитися на жодному з них. Дух мовчав. І раптом ми згадали про родичів чоловіка, з якими давно не спілкувалися. Це була підказка після наших молитов. Ми підготували невеличкі дарунки і зателефонували їм, питаючи дозволу приїхати. Родичі дуже зраділи!

Коли ми зустрілися, то зрозуміли, що вони не очікували, що ми будемо вітати їх з Різдом, і були приємно здивовані. Вони зробили пригощення, і ми спілкувалися за святковим столом. Перед візитом ми з Павлом молились і просили Господа дати нам можливість свідчити про Церкву. Родичі чоловіка—чудові люди, але спроби поговорити з ними

про віру неодноразово були марними. З їхніх пояснень, ця тема не цікавила їх взагалі, тому розмови про пошук істини швидко закінчувались.

Але цього разу все було по-іншому. Господь створив диво: весь вечір ми говорили про Ісуса Христа, Церкву, Книгу Мормона, про те, як змінилося наше життя завдяки вірі. Ми не відчували спротиву, не було навіть заперечень. Проте було багато запитань про те, як ми дійшли до рішення християнським законами і що дає нам служіння у покликаннях.

Вечір був незабутній! Коли ми вийшли на вулицю, нам здалося, що зірки на небі сяють значно яскравіше, а сил було стільки, що ми готові були злетіти до них! Я знаю, що Господь відвідав нас в той вечір, оскільки ми всі відчували Його присутність завдяки безмежній силі Його ніжної любові. ■

Тетяна Богдан

Наше незабутнє Різдво

Марина Лукач

Київський Український кіл,
Печерський приход

За 20 років у Церкві ми звикли допомагати: дарувати, втішати, ділитися, слухати, відвідувати, готувати їжу, плакати та радіти разом. Але якось у наше життя, ніби ураган, увійшло випробування, пов'язане з нашою старшою донькою, яка живе у США. В якийсь момент їй з двома малими доньками довелося почати будувати своє життя заново. Це тривало неймовірно довгі для нас три роки. Але в той, як здавалося, темний період, небо нашого життя було усяно зірками благословень від Господа.

Якось мені захотілося скласти список тих благословень, які ми побачили в той період, щоб відправити його доньці, як утіху. Коли я вже внесла соте благословення, я зупинилася, розуміючи, що можу продовжувати ще дуже довго...

В ці Різдвяні дні, сповнені дивами та очікуванням дива, я хочу поділитися з вами розповіддю про одне з тих благословень.

Коли донька знайшла житло в оренду, воно було зовсім пустим. Стіни, стеля, вікна та двері. Ми тоді навіть уявити не могли, що величезна армія ангелів-прихожан прихода Орчард з міста Фармінгтон вже об'єдналася, щоб Різдво для родини, яка потрапила у важке становище, стало чудовим.

Коли донька разом зі своїми дівчатами увійшла в пусту квартиру, до її вікон стали під'їжджати одна за

Рейчел, Женя і Марина Зенгері

одною машини. Далі все було як у чудовому різдвяному фільмі. В пусту квартиру стали заносити все, що необхідно для життя: від сільниці до меблів... Радість та вдячність були до сліз. У неймовірно важкий період життя, завдяки милосердному служінню наших братів і сестер, Господь допоміг нам. Ми не знаємо усіх поіменно, і, можливо, не згадаємо багатьох при зустрічі, але кожен день, дивлячись на речі, які стоять в домі, ми відчуваємо їх любов.

Коли я була в гостях у доньки, то кожен раз, коли ми брали в руки рушник або ложку, сідали за зручним дубовим столом, коли мили посуд або відкривали дверцята пральної машини, коли лягали в ліжко або вкривалися теплою ковдрою, ми згадували людину, яка це подарувала. Ми не знаємо, хто саме що подарував. Але Господь знає. Ми просто молимося про благословення для кожного, хто не пройшов повз і взяв участь у нашому незабутньому Різдвяному диві.

Господь допомагає нам через руки і серця тих, хто слідує за Ним. Ми пам'ятаємо, що Він сказав: "Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили" (Матвій 25:40). Тому сьогодні і завжди ми намагаємося бути благословенням для тих, хто потребує того, чим ми можемо з ними поділитися. ■

Сімейна Різдвяна традиція

Марія Ващенко

Київський Український кіл, Харківський приход

Ми прийшли до Церкви у 1993 році. Тоді в нашій сім'ї була одна дитина. З того часу відбулося багато змін. Але розповісти мені хотілося б про одну традицію, яка з'явилася в нашій родині, коли ми прийшли до Церкви.

У нашій країні Різдво святкували 7 січня. Родини наших з чоловіком батьків взагалі не дуже шанували це свято. Найбільшим святом вважався Новий рік. Після набутих знань про Ісуса Христа ми з чоловіком вирішили святкувати Різдво 25 грудня, оскільки час рахується від Різдва Христового. Ми подумали, що нерозумно зустріти Новий рік, а потім 7 січня святкувати Різдво. Але це виявилось непросто! Часто свято було в робочий день, і я чекала на чоловіка з роботи, щоб ми могли почати все разом, а вранці дітям треба було йти до школи, а чоловікові—на роботу. Проте все це дрібниці у порівнянні з дивами, які відбувалися завдяки нашій традиції.

Святкування завжди починалося з гімну і молитви, а потім ми розігрували Різдвяну сценку. В нашому першому Різдвяному інсценуванні нам вочевидь бракувало учасників: чоловік, я і наша трирічна донька. Ми мінялися ролями, але наступного разу вирішили підготуватися до Різдва ґрунтовніше і запросили родину сестри мого чоловіка з дитиною. Ролі було легше розподіляти, але все одно було багато вакансій.

На третє Різдво у нас народилася друга дитина, і їй була надана почесна роль Немовляти. Тоді ми усі відчули особливий дух, і незабаром чоловік сестри та племінник охристілися в нашій Церкві.

Наступного Різдва ми вирішили запросити наших батьків, хоча вони завжди виступали проти Церкви. Незабаром моя мама охристілася.

Наша сім'я зростала, діти взяли на себе відповідальність за спецефекти

і музичний супровід, і хтось із задоволенням виконував ролі віслюка, овець, господаря стайні та перехожих. Найцікавіше те, що у нас майже завжди було живе Немовля у Марії на руках.

Зараз у нас 8 дітей. Дві старші доньки заміжні і уклали храмовий шлюб, син служить на місії. Племінник відслужив місію, і зараз у нього троє малюків. Він служить єпископом одного з приходів. У нас троє онуків, і до Різдва ми очікуємо четвертого. Роль Немовляти, звичайно, буде для нього. Тепер наша Різдвяна сценка об'єднує багатьох учасників, але я традиційно читаю Євангелію, і в кінці ми всі разом співаємо гімн "Тиха ніч, ніч свята".

Цього року трапилось ще одне диво, влада нашої країни зробила 25 грудня вихідним! Це була моя давня мрія, я рада, що вона здійснилась.

Отже, звичайна сімейна Різдвяна традиція зробила нашу сім'ю міцною, привела наших родичів і близьких до Христа, кожен рік надихаючи нас наблизитися до Господа, наповнюючи наші серця вдячністю за Народження Спасителя. ■

Різдвяна сценка

Довгий шлях до хрищення

Ярослав Григор'єв

Харківський приход, Київський Український кіл

Я служив на місії повного дня в Орегонській Салемській місії. Для мене це були незабутні два роки, які залишаться в моїй пам'яті назавжди як неповторний духовний досвід.

Коли присвячуєш весь свій час Господу і Його служінню, намагаєшся знайти тих, хто хоча б іноді згадує про Нього, думає, шукає Його, ти не можеш не радіти тому часу, коли практично всі навколо тебе поринають в атмосферу служіння і турботи одне про одного. Це той час, коли люди частіше згадують про своїх рідних і близьких, коли забуваються старі образи, коли всі розуміють, що є найголовнішим у цьому світі, насолоджуються спілкуванням у сімейному колі, і коли багато людей згадують про Христа.

Різдвяна пора—найуспішніший період мого служіння. І це не через подарунки, отримані від близьких та прихожан, хоча треба зізнатися, я завжди їм радів. Головне в іншому: на Різдво Церква надає багато цікавих ідей, щоб привернути увагу людей до істинної причини свята, до народження Христа і до того, як Він зміг змінити наше життя, подарувавши нам надію. З'являється багато можливостей допомогти комусь як словом, так і справою. В цей час люди більше відкриті до духовного, і як наслідок—зростає статистика хрищень. Але я хотів би розповісти про одну дивовижну подію, яка трапилася під час мого місіонерського служіння.

Я познайомився з Терісою Томпсон у квітні, і з перших хвилин спілкування відчувався її сильний характер. На цей час Теріса щойно звільнилася із в'язниці. Поки вона була відсутня, її чоловік приєднався до Церкви. Тому її першим бажанням було дізнатися більше про нашу конфесію. І хоча ми з нею одразу знайшли спільну мову, чесно кажучи, вона здавалася одним з найскладніших слухачів за всю мою місію. У неї було багато запитань, вона хотіла дізнатися про все. Це було моє випробування, але в той самий час я відчував, що ця людина не випадкова, і, якщо вона прийме євангелію всім серцем, то буде однією з найсильніших і найвідданіших членів Церкви.

Ми регулярно зустрічалися з Терісою. В її житті було стільки випробувань, що я інколи дивуюсь, як вона ще й досі тримається. І ось одного дня вона нам зателефонувала і сказала, що знає, що Книга Мормона істинна, і що вона хоче охреститися. Ми з напарником були на сьомому небі від щастя. Але попереду нас очікувало ще одне випробування. Теріса була звільнена передчасно, а, як виявилось, згідно церковної політики, якщо це так, то ставати членом Церкви поки що неможна. Це був удар для Теріси, оскільки їй треба було чекати ще цілих два роки.

Після цієї новини вона вирішила, що їй потрібен час, щоб познайомитися з іншими церквами, щоб переконатися у правильності свого вибору. Для нас, місіонерів, було важко це прийняти.

Вона пішла, і ми її не бачили протягом місяця. І ось у грудні, напередодні Різдва, вона прийшла у приход і сказала: "Я знаю, що ця Церква істинна, і я готова чекати

Ярослав Григор'єв

стільки, скільки необхідно, аби приєднатися до неї".

Коли моя місія закінчувалася, в мій останній трансфер Теріса зі своїм чоловіком приїхали відвідати мене востаннє перед моїм відльотом додому. Спілкуючись з нею, я був вражений величезною зміною, яка відбулася в серці тієї жінки завдяки євангелії Ісуса Христа. Теріса, яку я зустрів вперше, і Теріса, яка стояла переді мною в цей момент, це були дві абсолютно різні людини. Для мене це було диво!

Десь три місяці потому, після мого повернення додому, вона зателефонувала мені і сказала, що дата її хрищення призначена на липень 2019 року і що вона запрошує мене бути присутнім на цій події.

Я вірю, що Спокута доступна кожному, хто готовий простягнути руку і зробити її частиною свого життя. ■